

ború kitörésétől fogva német érdekeket is képviselt. 1941 végén helyezték át Budapestre, és 1942. január 2-án nevezték ki a svájci követség idegen érdekek védelmét ellátó osztálya vezetőjévé. E poszton képviselője volt Nagy-Britannia, az Egyesült Államok és a Nagy Szövetség 14 további tagországa érdekeinek. Mint a brit érdekek szószólója, a német bevonulás után az „idegen” zsidók képviselőjeként is működött, közējük értve az angol és amerikai nemzetiségűeket, valamint a palesztinai bevándorlási engedéllyel rendelkezőket: magyar és egyéb zsidókat.⁹⁰

Lutz a svájci követ, Maximilian Jäger⁹¹ társaságában július 21-én fellekereste Sztójajt, s őt kérdésben kérte a magyar kormány együttműködését és kezességét a zsidók kivándoroltatásának megkezdése előtt:

- a kivándorlási jegyzékeken szereplő zsidókat se külföldi munkára ne küldjék, se belföldi munkaszolgálatra ne mozgósítsák;
- a magyar kormány tisztázza, hogy vajon a németek csakugyan úgy döntöttek-e, mint hírlík, hogy meggátolják a palesztinai kivándorlások lebonyolítását;
- a magyar kormány kísérelje meg elérni a németeknél, hogy a szükséges kiutazási engedélyeket (Durchlass-Schein) Budapesten adják ki úgy, hogy a zsidókat csoportos útlevellel lehessen kiutaztatni;
- a belügyminisztérium vonja vissza a Zsidó Tanácsnak szóló azon rendelkezését, amelyben külön tábor felállítását írja elő a várhatólag 9000 kivándorló elhelyezésére, minthogy a németek az egybegyűjtés tényét kihasználva megkísérelhetik a zsidók deportálását, amint azt néhány nappal korábban Kistarcsán tették;
- a belügyminiszter személyesen fogadja Lutzot, ha a kivándorlás lebonyolításának részletei ilyen találkozást szükségessé tennének.⁹²

Sztójay megnyugtató választ adott Lutznak. Haladéktalanul érintkezésbe lépett Jaross-sal, és azt javasolta, hogy a kivándorlási listákra felvett zsidók a formaságok elintéződéséig maradjanak meg otthonaikban. Megkereste Veesenmayert és Otto Winkelmann is, az SS és a rendőrség főparancsnokát, akik a források szerint a Svédország és Svájc által előterjesztett kivándorlási tervekkel kapcsolatos ismert német álláspontot ismételték meg. Ezt részben igazolta az a július 23-án a magyar külügyminisztériumban tartott tárgyalás, amelyen jelen volt Lutz, Csopey Dénes, a politikai osztály vezetője, Moór Oszkár miniszteri tanácsos, valamint Theodor Horst Grell, a német követség zsidószakértője. Csopey a kivándorlás technikai előkészítésének folytatására buzdította Lutzot. A találkozó pozitív kicsengése ellenére két megnyilatkozás határozottan nyugtalanította Lutzot. Csopey beszámolt arról, hogy Jarossnak ugyan nem volt kifogása az ellen, hogy a zsidók otthonukban maradjanak, de